

U 53/2009 vp

**Valtioneuvoston kirjelmä Eduskunnalle ehdotuksesta
neuvoston puitepäätökseksi (rikosoikeudellisen menette-
lyn siirtäminen)**

Perustuslain 96 §:n 2 momentin mukaisesti lähetetään Eduskunnalle Belgian, Bulgarian, Tsekin, Tanskan, Viron, Kreikan, Espanjan, Ranskan, Liettuan, Latvian, Unkarin, Alankomaiden, Romanian, Slovenian, Slovakian

ja Ruotsin 3 päivänä heinäkuuta 2009 tekemä ehdotus neuvoston puitepäätökseksi rikosoikeudellisen menettelyn siirtämisestä sekä ehdotuksesta laadittu muistio.

Helsingissä 3 päivänä syyskuuta 2009

Oikeusministeri *Tuija Brax*

Lainsäädäntöneuvos Katariina Jahkola

OIKEUSMINISTERIÖ

MUISTIO EU/2009/0854
27.8.2009**EHDOTUS NEUVOSTON PUITEPÄÄTÖKSEKSI RIKOSOIKEUDELLISEN MENET-
TELYN SIIRTÄMISESTÄ****1 Yleistä**

Belgia, Bulgaria, Tsekki, Tanska, Viro, Kreikka, Espanja, Ranska, Liettua, Latvia, Unkari, Alankomaat, Romania, Slovenia, Slovakia ja Ruotsi ovat 3 päivänä heinäkuuta 2009 tehneet Euroopan unionista tehdyn sopimuksen (jäljempänä unionisopimus) 31 artiklan 1 kohdan a alakohtaan ja 34 artiklan 2 kohdan b alakohtaan perustuvan ehdotuksen puitepäätökseksi rikosoikeudellisen menettelyn siirtämisestä (11704/09 COPEN 129, 11119/09 COPEN 115). Puitepäätöksen tarkoituksena on tehostaa rikostutkintaa ja syytetoimia rajat ylittävissä rikosasioissa, jotta rikosoikeudenkäynti voitaisiin keskittää yhteen jäsenvaltioon ja siten vähentää tilanteita, joissa samaa rikosasiaa tutkitaan useassa eri jäsenvaltiossa. Puitepäätösehdotuksen tarkoituksena on myös muissa kuin niin sanotuissa päällekkäisen toimivallan tilanteissa edistää jäsenvaltioiden välistä yhteistyötä, jotta rikosasian tutkinta ja syytetoimet voitaisiin siirtää siihen jäsenvaltioon, jossa rikoksesta epäillyn asuinpaikan, todisteiden sijainnin tai muun syyn vuoksi asia olisi tarkoituksenmukaisinta käsitellä.

Euroopan neuvostossa on vuonna 1972 tehty yleissopimus rikosasian käsittelyn siirtämisestä (jäljempänä vuoden 1972 sopimus), jonka 13 jäsenvaltiota on ratifioinut. Suomi ei ole liittynyt sopimukseen. Myös vuonna 1959 keskinäisestä oikeusavusta rikosasioissa tehdyn eurooppalaisen yleissopimuksen (SopS 30/1981, jäljempänä vuoden 1959 sopimus) 21 artikla mahdollistaa syytetoimenpiteisiin ryhtymisen toisen sopimusvaltion pyynnöstä. Sopimusta täydentää vuonna 2000 tehty yleissopimus keskinäisestä oikeusavusta rikosasioissa Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä (SopS 88/2005). Koska Suomi ei ole vuoden 1972 sopimuksen osapuoli, yhteistyö on toistaiseksi perustunut vuoden 1959 sopimuksen 21 artiklaan. Li-

säksi Suomen ja muiden Pohjoismaiden ylimpien syyttäväviranomaisten välillä on vuonna 1972 tehty yhteistyösopimus rikoksen syytteeseenpanosta toisessa Pohjoismaassa kuin siinä missä rikos on tehty (jäljempänä pohjoismaainen yhteistyösopimus).

2 Pääasiallinen sisältö

Puitepäätöksen 1 artiklan mukaan puitepäätöksen tavoitteena on lisätä rikosoikeudellisen menettelyn tehokkuutta ja parantaa asianmukaista oikeudenkäyttöä vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alueella luomalla yhteiset säännökset rikosasian käsittelyn siirtämisestä jäsenvaltioiden välillä. Yhteistyötä tehostetaan ottaen huomioon rikoksesta epäillyn ja asianomistajan lailliset edut. Artiklan 2 mukaan puitepäätöksellä ei vaikuteta jäsenvaltioiden velvollisuuteen kunnioittaa perusoikeuksia ja unionisopimuksen 6 artiklassa tunnustettuja periaatteita. Artikla 3 sisältää rikollisen teon sekä siirtävän ja vastaanottavan viranomaisen määritelmät. Artiklassa 4 jäsenvaltiot velvoitetaan ilmoittamaan puitepäätöksessä tarkoitetut toimivaltaiset viranomaiset neuvoston pääsihteeristölle. Artikla mahdollistaa muiden kuin oikeusviranomaisen nimeämisen toimivaltaiseksi viranomaiseksi, edellyttäen, että viranomaisella on kansallisen lain mukaan vastaava toimivalta tehdä sen luonteisia päätöksiä, joita puitepäätöksessä tarkoitetaan. Puitepäätös mahdollistaa myös yhden tai useamman keskusviranomaisen nimeämisen avustamaan toimivaltaisia viranomaisia siirtopyyntöjen lähettämisessä ja vastaanottamisessa.

Puitepäätöksen 5 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltion on ulotettava rikosoikeudellinen toimivalta tekoihin, joihin toisen jäsenvaltion laki soveltuu. Jos toimivalta perustuu yksinomaan 1 kohtaan, sitä voidaan käyttää vain kun kyse on siirtopyyntöön perustuvista tilanteista. Artiklassa 6 mahdollistetaan se, että

jäsenvaltio voi luopua rikosoikeudellisista toimenpiteistä epäiltyä vastaan, salliakseen kyseisen rikosasian käsittelyn siirtämisen toiseen jäsenvaltioon.

Artiklassa 7 luetellaan kriteerit rikosasian käsittelyn siirtämiselle. Edellytyksenä kaikissa tapauksissa on, että siirtämisellä edistettäisiin tehokasta ja asianmukaista oikeudenkäyttöä. Lisäksi yhden tai useamman a)–h) kohdassa luetellun kriteerin on täytyttävä. Kriteereinä mainitaan muun ohella se, että rikos on kokonaan tai osittain tehty toisessa jäsenvaltiossa, rikoksesta epäillyllä on siellä vakituinen asuinpaikka tai hän suorittaa vankeusrangaistusta siellä. Myös todisteiden sijainti, samanaikaisesti vireillä oleva rikosoikeudellinen menettely sekä asianomistajan vakituinen asuinpaikka tai muut huomattavat edut toisessa jäsenvaltiossa mainitaan siirtämisen kriteereinä.

Artiklan 8 mukaan siirtävän viranomaisen on, jos se on tarkoituksenmukaista, kansallisen lain mukaan informoitava rikoksesta epäiltyä henkilöä aikomuksesta siirtää käsittely toiseen jäsenvaltioon. Artiklan 9 mukaan siirtävän viranomaisen on myös otettava huomioon asianomistajan edut ja oikeudet, erityisesti asianomistajan oikeus saada tietoa aiotusta siirtämisestä.

Artiklassa 10 määrätään siirtämismenettelystä. Ennen päätöksentekoa siirtävä viranomainen voi informoida ja konsultoida vastaanottavaa valtiota. Erityisesti olisi neuvoteltava siitä, aikooko vastaanottava valtio vedota johonkin 12 artiklan mukaiseen kieltäytymisperusteeseen. Siirtämistä pyydetäisiin puitepäätöksen liitteenä olevalla lomakkeella. Artikla sisältää määräykset myös siirtopyyntöön liitettävistä asiakirjoista sekä velvollisuudesta informoida siirtopyynnön jälkeen tehdyistä prosessuaalisista toimenpiteistä. Siirtävällä viranomaisella on mahdollisuus perua pyyntö ennen kuin vastaanottava valtio on tehnyt päätöksen siirtopyyntöön suostumisesta. Toimivaltaisten viranomaisten määrittämisessä on tarpeen mukaan hyödynnettävä Euroopan oikeudellisen verkoston yhteyshenkilöitä.

Artiklan 11 mukaan rikosasian siirtopyyntöön voidaan suostua vain jos pyynnössä tarkoitettu rikos on rangaistava myös pyynnön vastaanottaneen valtion lain mukaan (niin

sanottu kaksoisrangaistavuuden vaatimus). Artiklan 12 kohta 1 sisältää luettelon kieltäytymisperusteista. Siirtopyynnöstä voidaan kieltäytyä kaksoisrangaistavuuden puuttumisen vuoksi (a-alakohta) tai jos pyyntöön suostuminen olisi ristiriidassa ne bis in idem-periaatteen kanssa (b-alakohta). Kieltäytymisen olisi sallittua myös jos rikoksesta epäiltyä ei vastaanottavassa valtiossa voitaisi ikänsä vuoksi saattaa rikosoikeudelliseen vastuuseen teosta tai jos kyseisen jäsenvaltion lain mukainen erioikeus tai koskemattomuus estäisi rikosoikeudellisiin toimenpiteisiin ryhtymisen henkilöä vastaan (c- ja d-alakohdat). Lisäksi syyteoikeuden vanhentuminen (e-alakohta) ja yleinen armahdus (f-alakohta) sekä se, että 7 artiklan a)–h)-alakohtien mukaisten kriteerien ei katsota täytyvän (g-alakohta) mainitaan kieltäytymisperusteina. Kohdan 2 mukaan jäsenvaltio, jonka rikosoikeudellinen toimivalta perustuu yksinomaan artiklaan 5, voi kieltäytyä suostumasta siirtopyyntöön myös, jos se katsoo, että siirto ei edistä tehokasta ja asianmukaista oikeudenkäyttöä. Kohdan 3 mukaan vastaanottavan viranomaisen on ennen kieltäytymispäätöstään oltava yhteydessä siirtävään viranomaiseen ja tarvittaessa pyydettävä lisätietoa päätöksentekoa varten.

Artiklan 13 mukaan vastaanottavan valtion on viivytyksettä päätettävä siirtopyyntöön suostumisesta ja informoitava siitä siirtävää viranomaista. Artiklan 14 mukaan siirtävä ja vastaanottava valtio voivat konsultoida toisiinsa puitepäätöksen tehokkaan soveltamisen varmistamiseksi. Myös Eurojustin tai Euroopan oikeudellisen verkoston apua voidaan pyytää.

Artikla 16 sisältää säännöksen siirron vaikutuksista siirtävässä valtiossa. Kun vastaanottava valtio on suostunut siirtopyyntöön, asian käsittely on keskeytettävä tai lykättävä siirtävässä valtiossa. Kohdan 2 mukaan käsittelyä voidaan myöhemmin jatkaa, jos vastaanottava valtio informoi siirtävää valtiota päätöksestään olla jatkamatta käsittelyä. Siirtävä valtio ei saa avata käsittelyä uudelleen sen jälkeen kun vastaanottava valtio on informoinut sitä asiassa tehdystä päätöksestä. Edellytyksenä on, että päätös muodostaa esteen asian käsittelylle kyseisen jäsenvaltion lain mukaan (3 kohta). Kohdan 4 mukaan

puitepääöksellä ei vaikuteta asianomistajan laissa säänneltyyn oikeuteen käynnistää rikosoikeudellinen menettely tekijää vastaan. Artiklassa 17 säännellään siirtämisen vaikutuksista vastaanottavassa valtiossa. Lähtökohtana on, että asian käsittelyyn sovelletaan vastaanottavan valtion lakia. Siirtopyynnön tehneessä valtiossa suoritettujen prosessuaalisten toimet ovat yhtä päteviä kuin jos ne olisi tehty siirtopyynnön vastaanottavassa valtiossa. Edellytyksenä on, että toimenpiteet ovat yhteensopivia pyynnön vastaanottavan valtion lain kanssa. Kohdan 3 mukaan vastaanottava viranomaisena, joka on suostunut siirtopyyntöön, voi soveltaa tapaukseen oman lainsäädäntönsä mukaisia prosessuaalisia toimenpiteitä. Kohdissa 4 ja 5 säännellään rangaistusvaatimuksen huomioon ottamisesta ja siihen liittyvistä muodollisuuksista sekä informoituvuudesta. Kohdan 6 mukaan seuraamus rikoksesta, jonka käsittely on siirretty, määräytyy vastaanottavan valtion lain mukaan. Jos rikosoikeudellinen toimivalta perustuu yksinomaan 5 artiklaan, seuraamus ei saa olla ankarampi kuin mitä se on siirtopyynnön esittäneen valtion lain mukaan.

Artiklan 18 mukaan siirtopyynnön vastaanottaneen valtion on informoitava siirtopyynnön tehnyttä valtiota rikosasian käsittelyn päättymisestä. Tämä käsittää myös velvollisuuden ilmoittaa siitä, muodostaako päätös esteen jatkokäsittelylle kyseisen jäsenvaltion lain mukaan. Artiklassa 19 on säännös siirtomenettelyssä hyväksyttävistä kielistä. Lähtökohtana 1 kohdan mukaan on, että loma- ja rikosasiaa koskevien asiakirjojen oleelliset osat on käännettävä yhdelle vastaanottavan valtion viralliselle kielelle. Jäsenvaltio voi 2 kohdan mukaan ilmoittaa neuvoston pääsihteeristölle, että se hyväksyy myös muulle Euroopan unionin viralliselle kielelle tehdyt käännökset.

Artiklan 20 mukaan puitepääöksen soveltamisesta aiheutuvista kustannuksista vastaa siirtopyynnön vastaanottanut valtio, lukuun ottamatta kuluja, jotka aiheutuvat yksinomaan toisen jäsenvaltion alueella.

Artiklassa 21 on säännös puitepääöksen suhteesta muihin sopimuksiin ja järjestelyihin. Vuoden 1972 sopimuksen osapuolina olevien jäsenvaltioiden välisissä suhteissa puitepääös korvaa mainitun sopimuksen

määräykset (1 kohta). Kohdan 2 mukaan jäsenvaltiot voivat jatkaa niiden voimassa olevien kahden- tai monenvälisten sopimusten tai järjestelyjen soveltamista, jotka laajentavat tai helpottavat rikosasian käsittelyn siirtämistä. Samoin edellytyksin myös uusien sopimusten tai järjestelyjen tekeminen on sallittua (3 kohta). Neuvostolle ja komissiolle on ilmoitettava muista sopimuksista tai järjestelyistä (4 kohta).

Artikloissa 22 ja 23 on tavanomaiset säännökset velvollisuudesta panna puitepääös täytäntöön myöhemmin sovittavaan määräpäivään mennessä sekä puitepääöksen voimaantulosta.

3 Vaikutus Suomen lainsäädäntöön

Pohjoismaista yhteistyösopimusta lukuun ottamatta Suomessa ei ole nimenomaisia säännöksiä rikosasian käsittelyn siirtämisestä vieraasta valtiosta Suomeen tai Suomesta vieraaseen valtioon. Suomi voi kuitenkin vuoden 1959 sopimuksen 21 artiklan nojalla ryhtyä syytetoimiin Suomessa vieraan valtion pyynnöstä tai tehdä vastaavanlaisen pyynnön vieraaseen valtioon.

Puitepääöksen voimaantulo edellyttäisi uutta lainsäädäntöä puitepääöksessä tarkoitettua yhteistyöstä. Lainsäädäntöä tarvittaisiin sekä siirtämisen aineellisista edellytyksistä ja siirtämisen oikeusvaikutuksista sekä siirtämisessä noudatettavasta menettelystä.

Suomen rikoslain 1 luku sisältää säännökset Suomen rikoslain soveltamisesta. Sen mukaan Suomen rikoslaki soveltuu Suomen ulkopuolella suomalaisella aluksella tehtyyn rikokseen, Suomeen tai Suomen kansalaiseen kohdistuneeseen rikokseen (niin sanottu passiivinen kansalaisuusperiaate) sekä Suomen kansalaisen tekemään rikokseen (niin sanottu aktiivinen kansalaisuusperiaate). Suomen kansalaisena pidetään myös rikoksentehtokella Suomessa pysyvästi asuvaa henkilöä tai henkilöä, joka tavataan Suomessa ja on oikeudenkäynnin alkaessa jonkun muun pohjoismaan kansalainen tai pysyvästi jossakin pohjoismaassa asuva henkilö. Luvun 7 §:ssä on säännökset myös niin sanotusta universaaliperiaatteesta. Mainitun pykälän soveltamisesta annetussa asetuksessa (627/1996) lue-

tellaan kansainväliset rikokset, joihin sovelletaan Suomen rikoslakia riippumatta siitä, missä rikos on tehty.

Lisäksi rikoslain 1 luvun 8 § sisältää säännöksen niin sanotusta sijaislainkäytön periaatteesta, jonka mukaan Suomen rikoslakia sovelletaan myös rikokseen, jonka syytteenpanoa Suomessa vieras valtio on pyytänyt tai josta epäillyn luovuttamisesta Suomi on kieltäytynyt. Edellytyksenä on, että teosta Suomen lain mukaan voi seurata vähintään kuuden kuukauden vankeusrangaistus. Kun toimivaltaperusteena on niin sanottu passiivinen tai aktiivinen kansalaisuusperiaate taikka sijaislainkäytön periaate, edellytyksenä on myös, että rikos on tekopaikan lain mukaan rangaistava. Rikoksesta ei tällöin saa Suomessa tuomita ankarampaa seuraamusta kuin siitä tekopaikan laissa säädetään.

Vaikka Suomen rikoslain soveltamisala nykyisellään on laaja, puitepäättös ehdotetussa muodossaan edellyttäisi soveltamisalan laajentamista siten, että soveltamisala olisi ilman voimassaolevassa laissa olevaa kuuden kuukauden rangaistuskynnystä ulotettava rikokseen, jonka käsittelyä toinen jäsenvaltio on pyytänyt. Sallittua kuitenkin olisi edellyttää sitä, että rikos on rangaistava myös Suomen lainsäädännön mukaan.

Rikoslain 1 luvun 12 §:n mukaan edellytyksenä sille, että vieraassa valtiossa tehty rikos voidaan tutkia Suomessa, on tiettyjä poikkeuksia lukuun ottamatta valtakunnan-syyttäjän syytemääräys. Säännöksen sanamuoto on tulkinnanvarainen. Sen voidaan tulkita tarkoittavan sitä, että valtakunnan-syyttäjän syytemääräys olisi annettava vasta syyteharkintavaiheessa. Puitepäättöksessä tarkoitettuja tilanteita silmällä pitäen säännöstä olisi tältä osin tarpeen selkeyttää niin, että valtakunnansyyttäjän määräys rikoksen tutkintaan Suomessa voitaisiin tarvittaessa antaa jo ennen esitutinnan aloittamista. Tämä toisaalta edellyttää sitä, että valtakunnansyyttäjällä on päätöksentekoa varten tarpeelliset tiedot jo esitutkintaa edeltävästä vaiheesta. Esitutkintaviranomaisen ja syyttäjän yhteistoimintavelvoitteen tulisi siten ulottua myös tietojenvaihtoon ennen esitutinnan aloittamista.

Esitutkintalain (449/1987) 43 §:n 2 momentissa säädetään perusteista päättää esitut-

kinta saattamatta asiaa syyttäjän harkittavaksi. Nimenomaisena esitutinnan kieltäytymisperusteena ei mainita sitä, että tutkinta olisi siirretty vieraaseen valtioon. Toisaalta esitutkintalain 4 §:n 2 momentissa säädetään viranomaisen mahdollisuudesta jättää ryhtymättä toimenpiteisiin sen perusteella, mitä muussa laissa säädetään, jolloin esitutkinta toimitetaan vain erityisestä syystä. Mainitun pykälän 3 momentin mukaan syyttäjä voi tutkinnanjohtajan esityksestä määrätä, ettei esitutkintaa toimiteta tai että se lopetetaan, jos hän oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain (689/1997) 1 luvun 7 tai 8 §:n taikka muun vastaavan lainkohdan nojalla tulisi jättämään syytteen nostamatta eikä tärkeä yleinen tai yksityinen etu vaadi syytteen nostamista. Vaikka esitutkintalain 4 §:n säännösten voitaisiin tulkita kattavan myös tilanteet, joissa rikoksen tutkinta on siirretty vieraaseen valtioon, selvyyden vuoksi olisi tarpeen lisätä lainsäädäntöön nimenomainen peruste päättää esitutkinta sanotulla perusteella.

4 Ahvenanmaan toimivalta

Ahvenanmaan itsehallintolain (1144/1991) 5 luvun 27 §:n 23 kohdan mukaan esitutkintaa, tuomioiden ja rangaistusten täytäntöönpanoa sekä rikoksenteikijän luovuttamista koskevat asiat kuuluvat valtakunnan toimivaltaan.

5 Puitepäättöksen vaikutukset

Puitepäättöksellä voitaisiin tehostaa rajat ylittävien rikosasioiden käsittelyä ja koordinoimista mahdollistamalla se, että rikoksen tutkinta ja syytetoimet siirrettäisiin siihen jäsenvaltioon, jossa rikoksenteikijä asuu tai jossa rikosasia muutoin olisi tarkoituksenmukaisinta käsitellä.

Vaikka Suomi ei edellä selostetun mukaisesti ole liittynyt vuoden 1972 sopimukseen, Suomella on ollut joitakin yhteistyöpyyntöjä erityisesti Suomen lähialueiden valtioiden kanssa. Yhteistyöpyyntöjen määrästä ei ole saatavilla tarkkoja tilastotietoja, mutta Valtakunnansyyttäjänvirastosta saatujen tilastojen mukaan ajanjaksolla 2005 – 2008 Suomesta lähteneiden sekä Suomeen saapuneiden pyyntöjen määrä on vuosittain vaihdellut

20 ja 50 välillä. Määrät eivät toisaalta anna kattavaa kuvaa yhteistyön tarpeesta, koska syyttäjän tiedossa ei ole sellaisia rikosasioita, joiden esitutkintaa ei ole päätetty, eikä saatettu syyttäjän harkittavaksi.

Voidaan arvioida, että puitepäättöksen aikaansaaminen selkeyttäisi siirtämisessä noudatettavia menettelysääntöjä. Ottaen huomioon, että Suomi voisi olla sekä siirtämispöytäkirjoja esittävänä että niitä vastaanottavana valtiona, puitepäättöksestä ei arvioida aiheutuvan merkittäviä kokonaistaloudellisia vaikutuksia puitepäättöksessä tarkoitettujen rikosasioiden käsittelystä vastaavien viranomaisten hallinnonaloille. Kuten muista rikosoikeudellisista yhteistyöinstrumenteista, puitepäättöksen voimaantulosta aiheutuu tarve kouluttaa esitutkinta- ja syyttäjäviranomaisia soveltamaan uusia yhteistyösääntöjä.

6 Toisten jäsenvaltioiden kannat

Alustavissa keskusteluissa jäsenvaltiot ovat yleisesti ottaen suhtautuneet ehdotukseen myönteisesti. Useat jäsenvaltiot ovat kuitenkin pitäneet rikosoikeudellista toimivaltasäännöstä sekä siirtämisen kriteerejä liian laajoina.

7 Instituutioiden kannat

Neuvosto tai parlamentti ei ole vielä käsitellyt ehdotusta.

8 Ehdotuksen kansallinen käsittely ja käsittely EU:ssa

Ehdotus on käsitelty oikeus- ja sisäasiainneuvoston (jaosto 7) kirjallisesti. Ehdotuksen keskeisistä sisältökysymyksistä on yleisellä tasolla keskusteltu EU:n oikeus- ja sisäasiainneuvoston alaisessa rikosasioiden yhteistyöryhmässä 2.7.2009.

9 Valtioneuvoston kanta

Valtioneuvosto suhtautuu myönteisesti ehdotettuun puitepäättökseen. Ehdotetulla sääntelyllä voitaisiin tehostaa laajojen rajat ylittävien rikosasioiden tutkintaa sekä syytetoimia

ja niiden koordinoitua. Puitepäättösehdotus myös täydentäisi neuvoston puitepäättöstä rikosoikeudenkäyntejä koskevien toimivaltaristiriitojen ehkäisemisestä ja ratkaisemisesta, josta neuvosto saavutti yleisnäkemyksen 6 päivänä huhtikuuta 2009. Puitepäättöksellä myös mahdollistettaisiin se, että rikoksen esitutkinta ja syytetoimet siirretään siihen valtioon, jossa rikoksesta epäilty asuu ja jossa hänen mahdollisuutensa sopeutua yhteiskuntaan ovat parhaimmat. Näin ollen puitepäättös osaltaan vastaisi niitä tavoitteita, joihin on pyritty 27 päivänä marraskuuta 2008 hyväksytyillä puitepäättöksillä, jotka koskevat vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltamista rikosasioissa annettuihin tuomioihin, joissa määrätään vapausrangaistus tai vapauden menetyksen käsittävä toimenpide, sekä tuomioihin ja valvontapäätöksiin valvontatoimenpiteiden ja vaihtoehtoisten seuraamusten valvomiseksi.

Neuvotteluissa puitepäättöksen sisältöä tulisi kuitenkin muokata ehdotettua joustavamman suuntaan. Tiettyihin artikloihin tulisi myös tehdä teknisluonteisia tarkistuksia.

Puitepäättöksen tulisi mahdollistaa rikosasian käsittelyn siirtäminen jo esitutkintavaiheessa, koska tällöin voitaisiin parhaiten saavuttaa siirtämisen tarkoitus. Rikoksesta epäillyn asuin- ja oleskeluvaltiolla tulisi olla keskeinen merkitys siirtämisen edellytyksiä harkittaessa. Jos rikosasia jo varhaisessa vaiheessa käsiteltäisiin siinä jäsenvaltiossa, jossa myös mahdollisesti tuomittava rangaistus tulitaisiin suorittamaan, ei olisi enää tarvetta myöhemmin tuomion antamisen jälkeisessä vaiheessa ryhtyä toimenpiteisiin vankeusrangaistuksen täytäntöönpanon siirtämiseksi tuomitun asuinvaltioon. Toisaalta asianomistajan asema ei siirtämisen seurauksena saisi heikentyä.

Siirtopyynnön vastaanottavalla valtiolla ei tulisi olla ehdotonta velvollisuutta suostua siirtopyyntöön. Sen tulisi voida arvioida muun ohella sitä, edistäisikö siirto asianomaisessa tapauksessa tehokasta ja asianmukaista oikeudenkäyttöä. Jos siirtopyyntöön suostutaan, asian tutkinnan ja jatkokäsittelyn tulisi muutoinkin määräytyä kaikilta osin pyynnön vastaanottaneen valtion lain mukaan.